לקום מחר בבוקר ולהתחיל מבראשית

כולם מדברים בזמן האחרון על זה שהניסיון הזה של מדינת ישראל לא כל־כך הצליח, כנראה. כבר שמעתי רעיונות מצויינים שצריך להחזיר את הבריטים לארץ, שצריך להביא הנה מעפילים באוניות רעועות, שצריך להקים את הפלמ"ח ובכלל צריך להתחיל הכל מהתחלה.

אבל כולם מדברים ואף אחד לא עושה כלום. אף אחד חוץ ממחלבות שטראוס שיצאו עכשיו לשוק עם „לבניה", כמו זו שהיתה לנו פעם, כשעוד לא היתה בורסה ולא היו דיסקוטקים, ולא היתה כלכלה נכונה ולא אברי־חצירא ולא „הלליה הוליוד" ולא יהודה ושומרון ולא ידענו מה זה אינפלציה ומה זה וויק־אנד בסונסטה ולא פנט־האוז בהרצליה.

לא היה כלום, רק צנע ותלושי־מזון ודב יוסף ולבניה. הייתם מאמינים שפעם נתגעגע לזה? יופי שטראוס! כמעט אמרתי שאתם בדרך הנכונה. אבל אסור להגיד דבר כזה. זה מביא מזל רע. תטעמו את הלבניה של שטראוס ידידי — נוסטלגיה לא עולה כסף.

משהו חם במיטה

שלום לך אדון צ'יבוטרו. תדע לך שאתה אפס מאופס לעומת החברה שלי אפרת, מעין־הוד, שהמציאה רעיון לחיסכון באנרגיה שאתה לא תמציא בעוד 50 שנות חשמל.

הנה, איך עושים סיר מלא אורז באנרגיית המיטה. שום גסויות, חביבי, סתם רעיון טוב.

מטגנים את האורז כרגיל בקצת שמן, ועל האורז שופכים מים רותחים. (על כל כוס אורז, כוס ורבע מים רותחים). מורידים מהאש, עוטפים את הסיר החם בשתי מגבות ורוחפים הכל ביחד למיטה מתחת לשמיכת הפוך. אחר־כך הולכים לעבודה. כשחוזרים מחכה לכם במיטה (אבוי לאותה בושה) סיר אורז חם מוכן לאכילה.

מה אתה אומר על זה צ'יבוטרו? את העניין של לא להדליק את כל החשמלים בבית בבת אחת, כל אחד יודע. נראה אותך ממציא משהו שאפשר להגיש עם האורז הזה?

השופטים הביתה!

כאשה ואם בישראל, ככזאת שמגדלת את דור ההמשך של המדינה, אני פונה בדרישה להחליף באופן דחוף, בהול, מיידי ולאלתר את כל שופטי הכדורגל, כדורסל, כדורעף וכו' וכו'. ולא רק לשופטי הספורט הישראליים כוונתי, אלא לכל שופטי הספורט בעולם. אני מקווה כי נשים רבות יצטרפו אלי ובקרוב תוקם תנועת נשים אדירה נגד שופטים, באשר הם שם על המיגרשים.

ואל תטעו לרגע, שיש לי משהו נגד האנשים האלה שבחרו מרצונם החופשי לרוץ על מיגרשים גדולים במשך שעה וחצי, לשרוק במשרוקיות ולעשות סימנים משונים בידיים. כל אחד בוחר לו מיקצוע לפי יכולתו ולפי כישוריו. מצידי זה בסדר.

העניין הוא שפעמיים בשבוע, ובמיוחד במוצאי־שבת, יש שעת ספורט בטלוויזיה. דווקא שעה מאוד נחמדה לפי דעתי. הילדים כבר מזמן ישנים. הבעל יושב בסלון מול המכשיר ומרוב שהוא לא מתייחס אלי, הוא גם לא רוצה ממני שום דבר. אני נכנסת לי למיטבח, מדליקה תנור שמפיץ חום ישר על הרגליים, מכינה ספל קפה וקוראת את כל העיתונים של יום שישי. לכאורה, שעת מישפחה למופת. כולם מרוצים ומאושרים.

ואז זה מתחיל. בהתחלה בטון מאוד מינורי. כועס, אבל עדיין שקט. משהו כמו „מטומטם, איפה העיניים שלך?" „אוח, איזה אידיוט". אחר־כך זה בקול יותר חזק ויותר תוקפני. מסוג הדברים „זה פנדל זה? אבא שלך יותר פנדל מזה!" או „אידיוט, חמור! אתה רואה שהוא נגע בכדור? מיסכן, עיניים חלשות יש לו." זה השלב שאני רצה בבית כמו אחוות דיבוק וסוגרת את כל הדלתות וגם עושה לבעל שלי כל מיני תנועות של ששששששש.

אבל ברגעים האלה הוא אפילו לא זוכר שאני קיימת, אז איך הוא יכול להסתכל על התנועות שלי ולהבין מה אני רוצה?

ואז זה מגיע. למישמע התרועה „בן־זונה" שמוק אחד, פחדן עלוב, מפחד שיריביו לוז!" מתעוררים שני הילדים ושואלים מה קרה. אומרים להם שאבא שוב צועק על הטלוויזיה. ואם לאבא מותר לצעוק באמצע הלילה, אז בטח שלהם מותר לקום מהמיטה.

וככה הילדים הקטנים שלנו לא ישנים מספיק בלילות, ואחר־כך בבית־הספר הם מנומנמים ולא לומדים טוב את החומר ובגלל זה הם לא יגיעו לאוניברסיטה ולא תהיה לעם ישראל עתודה של גאונים ואנשי מדע, ואנחנו נהיה ככל הגויים. וכל זה בגלל שופטי הכדורגל, שהם ממש לא בסדר.

קצת אוכל

מכיוון שאורז כל אידיוט־נבון יודע לעשות, לא אחשיב את זה כמתכון. ובלי מתכון, אתם הרי מתרגזים. אז הנה לכם שני סלטים מצויינים מירקות ופירות העונה.

סלט עגבניות ובננות (בלי פרצופים בבקשה!)

על כל שתי עגבניות קטנות עד בינוניות בננה אחת.

פורסים את העגבניות לעיגולים וככה עושים גם לבננות. שמים בתוך צלחת הגשה שורה של עיגולי בננות ושורה של עיגולי עגבניות. כמה שורות שאתם רוצים, אבל לפחות ארבע. עכשיו עושים את הרוטב: חצי יוגורט דנונה, חצי כפית סוכר, מלח, פילפל לבן, קארי וקצת מיץ לימון. מערבבים טוב ושופכים מעל ערימת הבננות והעגבניות. מגישים מייד.

אם אתם רוצים להגיש את זה לאורחים חשובים, תמיד אפשר לפזר למעלה קצת אגוזים קצוצים ולסחוט התפעלויות.

סלט קישואים

חצי ק"ג קישואים הכי דקים שיש. הכי טוב זה אלה עם הקליפה הירוקה כהה, אבל אפשר גם רגילים. רוחצים היטב, לא מקלפים ופורסים לעיגולים די דקים, אבל לא מוגזמים. מבשלים בתוך מי מלח מעט מאוד. איזה שתי דקות אחרי שהמים רתחו, מסננים ומעבירים לקערת הגשה.

הרוטב: כפית מיונז, חצי כפית קטשופ, 3 כפיות שמנת או לבן, שן שום כתושה, קצת שמיר קצוץ. מערבבים טוב ושופכים על הקישואים.

אגב, חברתי איליין שלימדה אותי את הסלט הזה, היא עולה חדשה מגולת ברוקלין, ושם היו אוכלים את זה כמו במתכון, אבל בלי לבשל את הקישואים קודם. דווקא יוצא נהדר, אבל לכמה מבני מישפחתי יש דיעות קדומות נגד קישואים חיים.

ספר לכל גיל

בעניין חובת הדיווח על מתנות. לפני חודש צעקתי צעקות גדולות שהספרים הפכו להיות כל־כך יקרים, שאי־אפשר לקנות יותר ספר כמתנה. אחר־כך הלכתי לברר כמה עולים דברים אחרים וחזרתי על ארבע לחנות הספרים, כדי לבקש סליחה.

היום אזכיר שני ספרים. אחד לגיל הרך ואחד לגיל הקשה. הספר הראשון המיועד לקטנטנים הוא „פרצופונים" מעת עזי בירמן, מלווה בציוריה של רויטל תורן־ברטל, בהוצאת מסדה.

הסיפור עצמו הוא חזרה מתונה על הסיפור הידוע של עשרה כושים קטנים, שכל פעם אחד מהם מת בדרך וכו' וכו'.

בספר הזה לא מתים, כמובן, אלא סתם פורשים מהטיול. המגמה היא דרך הסיפור, ללמד את הקטנים מה זה חשבון, איך ניראות ספרות ואיך מחסירים. סיפור יפה ועצוב שמסתיים בקטע: „בודד נותר העשירי, גלמוד, עוזב ועירירי. חושך בא, הליל רד, מעשרה — נותר אחד... ישב על אבן ובכה..."

את 1984 של אורוול הם עוד לא יכולים לקרוא, אלה מהגיל הרך, אז שלפחות ידעו מה מחכה להם.

★★★

והנה, כמו שהבטחתי, ספר לגיל הקשה. אלבום מפואר עם כל המילים וכל המנגינות של שירי להקת „תיסלם" ז"ל, מוגשים כצוואה לאוהביהם. עשרות תמונות של ששת המופלאים, בתנוחות שונות ומשונות של חייהם הזורוקים.

אין לי ספק שחלק מהתמונות ייגזרו מתוך האלבום וייתלו בחדריהן הוורודים של נערות מאוהבות, ארוכות שיער שפורטות על גיטרה.

1800 שקל בשביל זיכרון של תקופה בחיי המוסיקה בארץ, שנגמרה בגלל התקוטטויות. אלבום יפה מאד אפילו למישהי כמוני שהשיר היחידי שלהם שדיבר אלי היה: „אני אוהב גם קלאסי וגם קצת חיפושיות / אבל בגלל הדיסקו — אני לא יכול לחיות".